

I věc má svůj příběh

Ahoj,

jsem stůl. Ano, obyčejný stůl. Měli byste však poznat minulost i zdánlivě obyčejných věcí. Býval jsem známým, ohromným a silným dubem, který vydrží každou bouři, silný vítr a při povodních se dál jistě tyčí nad vytopeným krajem. Na jaře jsem kvetl, v létě se zelenal a poskytoval stín, na podzim mé listy hrály všemi barvami. A v zimě odpočíval s ostatními stromy. Ale teď hezky od začátku.

Nejdřív byla všude kolem mě tma. Tma, tma a zase jen tma. Myslel jsem, že je to vše, co kdy uvidím. Najednou se ale kolem mě všechno rozsvítilo. Slunce, tmavá, úrodná půda, krásné modré nebe a sluneční paprsky prohřívající moje malinké lístky. V tu chvíli jsem si myslel, že jsem v ráji. Kolem mě stálo mnoho velkých stromů. Byly tak mohutné a já takový prcek, který ještě nestihl ani pořádně zakořenit. Také jsem slyšel, že jsem vyrostl moc pozdě, že nepřežiju zimu. Co je to ta zima? To jsem vědět nemohl. Ale tušil jsem, že ostatní stromy mají pravdu.

Za pár týdnů se začalo ochlazovat. Sice jsem měl kořeny už hezky hluboko v zemi, ale nebyl jsem dost velký na to, abych se uložil k zimnímu spánku. Některé stromy shodily listí a poskytly mně tak teplou příkrývku. A pak nastalo dlouhé ticho...

Probudil jsem se. Zase jsem cítil sluneční paprsky a teplý vzduch. První, co jsem uslyšel, byly jiné stromy, jak si povídají o nějakém statečném stromku a malém zázraku. Došlo mi, že tím stromkem jsem já. Přežil jsem svoji první zimu.

Tak roky plynuly a já vyrostl do síly a výšky. Dozvěděl jsem se i něco o svém okolí. Třeba že na cestě přede mnou chodí rodiny s dětmi v létě i v zimě na procházky, že tu všude kolem pobíhá lesní zvěř a okusuje nízké větvičky stromků. A taky jsem se dozvěděl, co se děje se starými stromy. Pořežou je a odvezou někam pryč. Co se s nimi stane potom, jsem objevil až mnohem později. Děsil jsem se ale představy, že takto dopadnu i já.

Zase se blížil podzim a já musel vymalovat svoje listy do všech možných barev. Chodilo kolem mě hodně dětí, tak jsem se kvůli nim snažil. Pod mou korunu postavili lavičku a stolek a také jakousi informační ceduli, na které stálo „U Lavičky“. Docela se mi to líbilo.

Roky plynuly dál jako voda a já rostl a sílil. Taky jsem se musel dívat, jak lidé odvázejí mé přátele pryč a místo nich staví domy. Miloval jsem, když v létě lezly po mých rozložitých větvích děti, skákaly z jedné na druhou a dováděly v mé koruně. Byl jsem tak šťastný.

Některá léta však byla velmi deštivá. To jsem neměl rád. Vznikaly povodně a vyplavovaly domy. Lidem nezbývalo než vylézt na stromy a čekat na záchranu a až voda ustoupí. Léta jdou dál. Kolem mě vyrostly nové generace stromů, po mých větvích lezou děti dětí těch, kteří v mém stínu odpočívali snad před sto lety. Vše však jednou končí a i já se dočkal svého posledního dne. Na modré obloze hrálo slunce, ptáci štěbetali v mé staré koruně. Pokáceli mě. Nařezali na kusy a

udělali ze mě stůl, který si u stolaře objednala jedna rodina. A já tu teď stojím v jejich kuchyni už druhou lidskou generaci a vyprávím vám svůj příběh, příběh jednoho stromu. Ale mohl bych vyprávět daleko více příběhů, příběhů kraje, ve kterém jsem vyrostl, příběhů lidí, kteří u mě sedávali, jedli, hádali se, povídali si, plakali i se smáli...

Víte, proč jsem vám ale vyprávěl zrovna tento příběh? Abyste si uvědomili, že každá věc je něčím zvláštní, že má svou minulost, svůj vlastní příběh.

Lucie Strmisková, 7. B
Základní škola Mokrá